

Ahoj v sobotu v podvečer, příteli Šrámkův Písku,

již lačně vysosány plody rána? A jsi radosti setkávání pln? Dala se do pohybu houpaček už lana, a opar vstává z říčních vln? Hodně přátel, málo mrožů, co kalí Tvoje záměry, Ti hombre milý do soumraku přeji, a vzrušující poměry. Nechtě láska spolu s fantazií, dnes v ideál se promísí, averze zmáčená od pomyjí, hned zítra podá demisi!

Krásu nesmírnou všem!

(KlariN)

Šíleně krátká prostá existence

Budiž Pestr. Aktér (mluvící aktér) Jan Géryk mi při předchozím rozhovoru pro (ode)psanec vysvětlil, že „pestr“ je odvozenina od slova „pestrý“; posléze jsem pochopil, že je to vlastně mluvnický správný tvar (možná s drobnou básnickou licencí). Údajně byl v roce 1972 dokonce použit v České televizi – údajně ve spojení „Silvestr, budiž pestr“. Aktérka (nemluvící aktérka) mi nevyšvětlila nic; což je s ohledem na její nemluvení v řádu věcí.

Mistrně jednoduchá anekdota, dosti mistrně provedená. Přitom mistrně nekřečovitě. Muž mluví a snaží se být konstruktivní, Žena nemluví a o nic se nesnaží. Postupně se poněkud zručně omotává balicí fólií. Z jejího nejednání pro mě vysvítá, že Mužovo počínání nijak neoceňuje, a zároveň ho asi nijak neodsuzuje, není na něj nijak našťvaná.

Pokud jde o v prvním plánu komunikovaný význam anekdoty („co to jako říká“, „o čem to jako je“): vůbec se mě nedotkl. A jsem tomu moc rád: ani v nejmenším mě vůbec nenaštvala jednoduchá satira; když je v divadle řeč o televizní zábavě, je asi nevyhnutelné, že výsledkem je zase (pseudo)televizní zábava. Ale když se dokonale hraje (jedná, ...) a když se na nic netlačí, významy ustoupí krásně stranou, někam vytékají. Díky tomu jsem si pak užíval čirou existenci herců, bavil jsem se jejich zábavou, jejich sebeironickým rochněním v jevištním fluidu. V důsledku toho například Žena otočí (skoro) vždycky ve správný okamžik hlavu směrem k Muži, v důsledku toho Muž (skoro) vždycky správně načasuje své rádoby optimistické výzvy směrem k Ženě.

Co druhý plán? Že by jemná (nebo i trochu brutální) studie vztahové deprese? Asi ano. Ale i pro druhý plán u mě platí: nenucené, fyzicky přítomné jednání Ženy i Muže mi přebilo jakékoli významy. Možná se mi plněji vyjeví až postupně. Tak to mám rád – proč bych měl přemýšlet o významech, když si právě užívám přítomnost herců / přítomnost s herci.

A teď co mi chybělo: Raději bych se déle díval na Ženu. Hrozně brzo se mi začala balit do igelitu, v důsledku toho hrozně rychle odeplývalo její klidné, depresivně či kompresivně usebrané fyzično; nepíšu to jen ze sobeckých důvodů diváka obdivujícího čirou existenci na jevišti (na posteli/praktikáblu). Píšu to i s ohledem na herecký prostor Muže: myslím, že kdyby se mohl po delší dobu o plné fyzično vycházející z Ženy opřít, jeho mluvení do zdi by vyznělo ještě zdřovitěji. No, a vlastně bych i raději déle poslouchal mužovy snahy a sledoval vývoj drobných změn jeho entusiasmů.

Budiž jednoduchá existence, budiž nepestr.

(Odo)

Venkovské drama žije?

Štramberští Susedi se sice na první pohled tváří coby pouhá formalistní hříčka, ve skutečnosti se však jedná o scénickou miniaturu, která ideově vychází z letitých tradic. Z hlediska formy se jedná o komunitní divadlo, akcentující zvuk, mimiku, repetice a výrazný gestus na úkor tradiční dialogické struktury, obsah se pak evidentně nese na vlnách odkazu divadelní tvorby J. A. Pitínského, Martina Františáka a dalších soudobých jevištních resuscitátorů vesnice coby odvěkého semeniště dramatického potenciálu. Výchozí situace je čistá, precizně připravená pro vstup zdroje konfliktu. Prvotní idyla postupně vystrkuje zubiska nedůvěry ke zjevivší se cizince, a následnou snahu o její asimilaci. Sehraný soubor si je dobře vědom vlastních limitů a tak se pevný tvar nesnaží tříštit zbytnými sóly. Nehraje se tragédie, ani fraška, ale dobře odpozorovaný, a adekvátními výrazovými prostředky účelně umělecky traktovaný model. U rukou židle, ne v zádech vidle. Je to málo? Nemyslím si, a rozradostněn jsem.

(KlariN)

Ve znamení lachtana: rozhovor s brněnským Mámením!

Proč jste se rozhodli ohledávat právě Psí srdce M. Bulgakova, a kdy a za jakých okolností jste se od něj odrazili k vlastním osobním tématům?

Psí srdce bylo pro nás východiskem v roce 2019 a měli jsme představu nechat se touto novelou více vést. S covidem a odstupem času v průběhu pandemických uzávěr jsme se rozhodli po dlouhém hledání vše nasbírané opustit a začít experimentovat s pouhou esencí Psího srdce.

Pokud by Vám mělo být transplantováno srdce nějakého živočicha, který by to byl a proč?

Za nás určitě lachtan.

Čím je pro Vás mámení a jaký k němu máte vztah?

Myslíme si, že právě v Experimentu Ψ je nejlépe vidět, že se snažíme diváky vmámit do nějakého okamžiku a nepustit je, dokud není po něm. Je pro nás důležité, aby se člověk nekoukal jen na nějaký příběh, o kterém ví, že jej někdo napsal a teď ho jen přehrává, ale aby měl pocit, že je toho součástí a na chvíli se od té reality odlepil. I když to třeba napoprvé nesepe dohromady, brzy se z toho vykrystalizuje něco, co z té hlavy už nezmizí.

Kdo je vaše cílová divácká skupina?

Lidé, kteří chtějí být šťastní.

Jaký je Váš vztah ke Šrámkovu Písku, a kde jsou pro vás konkrétně hranice divadelního experimentu?

Popravdě je to naše úplně první zkušenost s Pískem, ale zato velká a důležitá. Záleželo nám na tom, že můžeme vystoupit z komfortní zóny a zahrát i pro úplně nové publikum. Hranice divadelního experimentu zatím nemáme. Rádi skočíme tam, kam můžeme, protože to je vždy skvělá příležitost.

Šála nebo pléd? A proč?

Šála: IIII

Pléd: II

Pončo: I

Štuclík: I

Za láskou skrývá se i srdce psí!

Dostal jsem ránu, na konci rána, a již nejsem prost toho, co původně jsem hledal. Experiment Psí brněnského Mámení se sice původně tematicky odrazil od Bulgakovova Psího srdce, mnohem podstatnější však je, kam došel. Klasická literatura byla přetavena v hluboce osobní výpověď, která pregnantně reaguje na aktuální světa stav. Čert vezmi stereotypní choreografie, na nichž zcela jistě dá se pracovat, aby naprosto pozbyly nežádoucího oděru pohybových rutin, podstatná je vespolečná energie navzájem si skvostně naslouchajících individualit, i nenásilná jevištní argumentace jejich vlastních stanovisek. Divadlo apelu, vtahující atmosféry i kreativně formulovaného smyslu pro humor. Téma jako středobod divadelního světa. Psí vojáci nenásilně spojují generace aktérů, i jejich pedagogů. Našel jsem krásu, jež zdrojem štěstí se stala. I šmrncovní svůdnost dorazila, a s ní i o společnost strach. Nikoli moralita, ale výzva k zamyšlení, definovaná atraktivně, leč bez povrchních fanglů. Po ničem víc teď netoužím. Intenzivní nádhera!

(KlariN)

Zde je Magorovo:

Zlíbilo se Bohu
nechat vyrůst hlohům
zlíbilo se Julianě
ve váze se dívat na ně
a já až se ven dostanu
zlíbám Julianu